

Фикҳ 199-дарс. Намозни енгил ўқиш лозим

18:20 / 01.09.2022 3293

نَعْنُ عُرْحَاتُ آلِ يِّنِ إِهْلَ الْجَلِ الْوَسْرَ اِيْ هَلْ لَ اُو : لَاقِ الْجُرَّ نَأْ هُنَّ هَلْ لَ اِيْ ضَرَّ دُوْعَسَمَ يَبْ اَنْ ع
هَلْ لَ اِيْ
اَمْ كُنْ اِيْ اَفْ ، نِيْرِ فَنُ مْ كُنْ مْ اِنِ : لَاقِ مُثْ اِيْ ذِيْ مَوِيْ هُنَّ اَبْ ضَعَّ دَشْنِ اِيْ طَعْمَ وَمْ يَفْ مَلَسْ وِ
اِيْ لَ اِيْ لَ اِيْ لَ اِيْ لَ اِيْ لَ اِيْ لَ اِيْ لَ اِيْ لَ اِيْ لَ اِيْ لَ اِيْ لَ اِيْ لَ اِيْ لَ اِيْ لَ اِيْ لَ اِيْ لَ اِيْ لَ اِيْ لَ اِيْ لَ اِيْ
. سَمَّ حَلْ اِهْ اَوْر . «ءَاشْ اَمْ لَ وَطِيْلَ فِ وِسْفَ نَلْ

Абу Масъуд розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Бир киши:

«Аллоҳга қасамки, эй Аллоҳнинг Расули, фалончининг чўзиб юбораётгани сабабли бомдод намозига кеч чиқяпман», деди.

Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг бирор бир мавъизада ўша кундагидек қаттиқ ғазабланганларини кўрмаганман. Кейин у зот:

«Орангизда (намоздан) бездирувчилар бор. Қай бирингиз одамларга намоз ўқиб берса, енгил қилсин. Чунки ораларида заифлар, кексалар ва юмушлилар бор. Қачон ўзи намоз ўқиса, хоҳлаганича чўзсин», дедилар».

Бешовлари ривоят қилишган.

Имом намозга ўтар экан, қавм ичидаги энг заиф, ёши катта ва шошилиб турган кишиларнинг ҳолатини эътиборга олиши шарт. Намозни энгил ўқиш лозим. Аммо бу энгиллик намознинг амалларини чала қилиш ҳисобига бўлмаслиги керак.

يَبْنَونَ مَمَاتَ الْوَالصَّ فَخَاطِقِمَامِءَارُوْتَيَّ لَصَام: لَاقُؤْنَعُ هَلَلِا يَضَرَسَنَ أَنْع
نَافَاخْمُ فَّفَخُيَّ فَيَّبَصَلْءَاكُبُ غَمْسَيَلَنَاكُ نِو، ملسو هيلع هلالى لص
غَمْسَافَاهِي فَلَوطَأَنَ دِرُأَنَأَوَالصَلَّى لَى لِمُوقَالِ يِّنِإِ: ةِيأورِ يَفَوُ. مُمُأَن تَفُت
ةَسْمَخَلَاهَاور. «مُأَى لَعُ قُشَأَنَ ةِيهَارَكُ زَوَجَتَأَفَيَّبَصَلْءَاكُبُ

Анас розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васалламдан кўра намози энгилроқ ва мукамалроқ бирор имомнинг орқасида намоз ўқимаганман. У зот гўдак йиғисини эшитиб қолгудек бўлсалар, онаси чалғишидан қўрқиб, намозни энгил ўқир эдилар».

Бошқа бир ривоятда:

«Мен намозни узун ўқимоқчи бўлиб тураман-да, кейин гўдак йиғисини эшитиб, онасига машаққат туғдириб қўйгим келмай, намозимни энгил қиламан», дейилган.

Бешовлари ривоят қилишган.

Жобир ибн Абдуллоҳдан ривоят қилинади:

«Муъоз ибн Жабал Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам билан намоз ўқир, сўнгра қавмига келиб, уларга ўша намозни ўқиб берар эди. Уларга Бақара(сураси)ни (зам сура қилиб) ўқиб берди. Шунда бир киши (жамоатдан) ажраб чиқиб, (алоҳида ўзи) энгил намоз ўқиб олди. Муъозга бунинг (хабари) етгач:

«Албатта, у мунофиқдир», деди. Ўша (гап) ҳалиги одамга етди. Шунда у Набий соллаллоҳу алайҳи васалламнинг ҳузурларига келиб:

«Эй Аллоҳнинг Расули! Албатта, биз қўлларимиз билан меҳнат қиладиган ва обкаш туяларимиз билан (экинларимизни) суғорадиган

Самура ибн Жундаб розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам, биз уч киши бўлсак, биримизнинг олдинга ўтишимизни амр қилардилар».

Термизий ривоят қилган.

Демак, имомга иқтидо қилувчилар икки эркак кишидан иборат бўлсалар, имомнинг орқасида турадилар. Икки нафардан ортиқ эркак киши бўлса ҳам шундай. Агар иккитадан ортиғи орқага ўтмаса, макруҳи тахримий бўлади.

Аввал эркаклар, кейин болалар, сўнгра хунасалар ва улардан кейин аёллар саф тортадилар.

Бунинг далили қуйидаги ҳадислардир:

يُفِي مَلَسُو هِي لَعْلَلِي صِي بِنِي لَلِي صِي لَأَقُ هُوَ عُلَلِي ضَرَّ كَلَامِ نَبِي سَنَ أَع
عُهُ بَرَّ أَلَا هَاوَر. أَلَفَلَخِ مَيَلَسُ مُؤَو، هُوَ فَلَخُ مَيَتَي وَ تَمُوقَ، مَيَلَسُ مُؤُتَي ب

Анас ибн Молик розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам Умму Сулаймнинг уйида намоз ўқидилар. Мен ва бир етим бола у зотнинг орқаларида турдик. Умму Сулайм эса бизнинг орқамизда турди».

Тўртовлари ривоят қилишган.

«Кифоя»

китобининг биринчи жузи асосида тайёрланди